

mesterkéeltségnek tűnik, ebben az örökmozgalmas, csobogó, zúgó együttesben a korszellem megnyilvánulásának értékére emelkedik.

Csodálatos kettősség jellemezte annak a kornak az emberét. A magyar alkotmányosságra nézve legválságosabb időkben, oly körülmények között, melyek a Wesselényi-féle összeesküvéshez vezettek, a szakadatlan ellenreformációs küzdelmek mellett és a törököknek egészen az osztrák határig erő támadásaival egyidőben Magyarország primását pihenő óráiban a mesészerű, tündéri illúziók kertje szórakoztatta.

A magyar kertművészetnek első nagyszerű emléke mint nyitány jelenik meg a későbbi, többnyire francia szellemen fogant kertkonceptiók, mint a Batthyányak körmendi, a Koburgok szentantali, az esztergomi érsekek püspöki parkja, gr. Barkóczy Ferenc egri püspök Eger melletti Fuorecontrasti nevű kastélyának kertje, valamint az eszterházi és kismartoni parkok előtt. (L. ezekre nézve: Számadó János: Régi magyar kertek, parkok. „Magyar Figyelő“, 1911.) Sajnos, éppen ez a nyitány semmisült meg úgy, hogy csak a fenti leírásokból lehet egykori nagyszerűségére következtetni. Már Bel Mátyás korában erősen látható volt rajta az idő pusztítása. Ezt megelőzőleg Keresztély Ágost, a szász kardinális jelentékeny változtatásokat tett a kert berendezésében. Az a helyreállítási munka, melyet gróf Esterházy Imre hercegprímás (1725—1745) kezdeményezett, nem tartóztatta fel a pusztulás folyamatát. Ma a primások egykori nyári palotája még fennáll, de régóta katonai célokat szolgál; a Lippayak kertje azonban visszahozhatatlanul áldozatul esett a változott idők meg nem értésének. *Pigler Andor.*

SZÉP TAVASZ, BOLDOG SZERELEM.

*Szivemet hozzád emelem,
Szép tavasz, boldog szerelem.*

*S búcsút veszek már tőled én,
Az elbocsájtott vőlegény.*

*Én még a régi én vagyok,
Szememből régi fény ragyog.*

*Az elbocsájtást megbocsájtom,
Ha szép karod még egyszer átfon.*

*Ó, szép tavasz, csókolj meg en-
[gem,
Ki himnuszod hódolva zengem.*

*Sőt megbékélten távozom,
Még sorsomat sem átkozom.*

*Te, boldogító szerelem,
No, játszadozzál még velem.*

*Szeliden távozom örökre,
Mint őszi lomb lehull zörögve.*

*S nem zengnek himnuszok, dalok,
Bézárul ajkam, meghalok.*

Páthi Ferenc.